

mand eller ikke, skal have Afgang til at faae sin Ret bekyttet ved Domstolene. Naar endelig den sidste Paragraph i Lovudkastet udtaler, at denne Lov atter skal revideres om 5 Aar, synes Hensigten dermed at være, at stille den Art Love hen som midlertidige, men derved faae disse Lovgivningsarbejder noget Provisorisk ved sig, idet det Hele betegnes som en Overgangstilstand, hvilket jeg ikke kan Andet end finde skadeligt. At der, første Gang en saadan Lov udkommer, bestemmes, at den efter et vist Antal Aar skal revideres, det stæer, for at man kan gjøre de Erfaringer gjældende, som i den Tid maatte være erhvervede; men ved atter at bestemme, at den skal revideres efter et vist Antal Aar, gjør man den til en kun provisorisk Lov, istedetfor til en fast Lov, hvad jeg ikke kan anerkjende for rigtig.

Formanden: Hvis jeg forstod det ærede Medlem rigtig, maa jeg gjøre samme Bemærkning til ham som til den foregaaende Taler. Der blev i alt Fald af ham brugt et meget stærkt Udtryk, som jeg dog ikke antager var meent saa stærkt, som det blev brugt.

Bjerring: Naar jeg igaar stemte imod, at dette Lovforslag kom extraordinært til første Behandling, var det lige saa lidt, som det var Tilfældet med min ærede Sidemand (F. Nielsen), for at reise nogen Chikanøs Modstand imod det, men det var af Grunde, som jeg allerede i en Række af Aar har havt Leilighed til at udtale for det ærede Thing. Det har jo nemlig ikke været sjældent, og der var nogle Aar, hvor det endog saa var almindeligt, at Landstinget saa at sige ikke havde Noget at bestille i de første Maanedes af Rigsdagens Samling, men at derimod alle de vigtige Sager, som det andet Thing havde havt Maanedes til at behandle, stormede ind paa Landstinget i den sidste Uge, saa at dette ikke fik saa mange Dage til at behandle Sagerne, som det andet Thing havde havt Maanedes dertil. Dette har flere Gange været Tilfældet, og jeg har seet mig nødsaget til at stemme imod extraordinær Behandling af saadanne Love, hvis Indhold var af den Vigtighed, at Landstinget ikke kunde forsvare for den Stilling, som er det anvist i

Grundloven med Hensyn til Lovgivningsarbeidet, at vedtage dem i Hui og Hast uden at have tilstrækkelig Tid til at overveie dem. Den samme Grund var tilstede igaar, og derfor stemte jeg imod, at Sagen toges til extraordinær Behandling, men ikke for at reise nogen Chikanøs Modstand imod denne Lov. Forøvrigt vil jeg indrømme, at selv uden denne Omstændighed vilde der for mig have været fuldkommen tilstrækkelig Grund til at stemme imod Lovudkastet saaledes som det foreligger. Med Hensyn til de reelle Indvendinger, der kunde reises imod Loven, have allerede den høitærede Kultusminister og de to ærede Landstingsmænd anført flere af de Punkter, der væsentligt maae komme i Betragtning. Men der er desuden formelle Grunde, som maatte forhindre mig i at stemme for Loven, selv om den var kommen til os paa et tidligere Tidspunkt. Af disse formelle Indvendinger ere to allerede udhævede af de to ærede Landstingsmænd. Den første angaaer Bestemmelserne i § 12 d med Hensyn til Metropolitanstolen. Det forekommer mig, at Landstinget ikke kan finde sig i, at man i en Lov af denne Bestaaenhet vil — jeg vil ikke gjentage den foregaaende ærede Talers Udtryk for ikke at fremkalde en Brettesættelse af den ærede Formand — indføre en Bestemmelse, som ikke paa nogen Maade kan siges med Nødvendighed at udgaae af hele Lovens Anlæg. — En anden Bestemmelse, som ligeledes er omtalt, er den, som findes i § 35, at de Embedsmænd, om hvis Lønning der er Tale i denne Lov, skulde gjøre en Udtagelse fra alle andre Embedsmænd, idet de ikke skulde have den Ret, som man tidligere her i Landet har lagt saa overordentlig Vægt paa, nemlig at kunne tre til Domstolene, naar man troede, at Administrationen var gaaet Ens Ret for nær. Under Absolutismen har det været en Stolthed, som alle Danste have følt, at de havde denne Ret. Forunderligt vilde det nu være, om en enkelt Klasse af Embedsmænd skulde berøves denne Ret under vor frie Forfatning.

Foruden disse to formelle Indvendinger er der en tredje, som hidtil kun løseligt er berørt. Det hedder nemlig i Slutningen af § 36: „For Finantsaaret 1864—65 bevilges det Tilskud til Lønningerne, som udsfordres efter nær-